

HORVÁTH LÁSZLÓ IMRE

A sokféle utazás

Jónás Tamásnak

Nem akartam utazni. Én élni szeretek.

*Amikor megjöttek a követek,
hogy a zürzavarhoz csatlakozzam,
bolondot játszottam inkább,
szántottam és sót vetettem
a földbe, de ekém elé csecsemő
fiamat tettek a ravaszok,
indulnom kellett mégis.*

*Ahogy távolodtam hajómmal
a parttól, először éreztem biztosan,
hogy egyszer meg fogok halni.*

*A háború annyi év után
otthonos lett, az otthon
pedig egyre messzebb.*

*Barátaim sorra megölték és
végül én nyertem meg
azt a makacs várost,
annyi év után, oly
gyorsan égett le.*

*Ahogy hajóm elhagyta
a kormos partokat, éreztem,
többé nincs hova menekülni,
egyszer én is biztosan
meghalok, mint a többi.*

*Legyőztem lassú, otromba
szörnyeket, karral öleltem
sok nimfát. Jó volt ez is, az is,
némelyik megizzasztott, más
eltartott évekig. Hajóztam
összevissza, vagy csak a szél
dobált, de szólt az én lelkem*

*énvelem, muszáj már valamerre
hazamenni. Ahogy a partokhoz
közeledtem, éreztem, hogy egyszer
biztosan én is meghalok.
A feleségem szebb volt, mint
az emlékezet, jól álltak neki
az eltelt évek, szerintem minden
kérővel megcsalt addigra már.
Nem hibáztatom, persze jól sem esett,
hát megöltem őket. Segített a fiam
és két szolgál, unalmas, vérszomjas
alakok. Néztük egymást
szomorúan a nővel a hullák
között, ezt mondják kivárt,
érett szerelemnek, kényelmetlenül
éreztek magunkat és fontosnak.
Elmenekültem inkább, otthagytam
őt, fálnak fordított tükröt,
amiben csak egy halott van.
Távolodik az otthoni part,
a tenger unottan vár, hogy tovább
dobáljon. A szörnyeket aludni
hagyom, a nimfákkal nem tudok
beszélgetni már. A húst saját
hájában kisütve, a vízzel kevert
bort még mindig szeretem.
Süketen elheverni a fedélzeten,
méregetni csillagok réges-régi
fényét, felhős eget,
boldog vagyok, érzem,
egyszer biztosan meghalok.*

Hercules a válaszúton